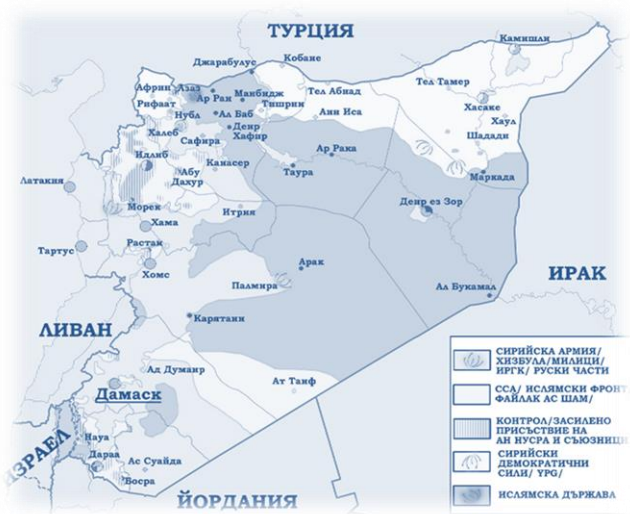

DE RE
MILITARI
XXII

От Руслан Трад и Александър
Стоянов
Брой 22

DE RE MILITARI

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад и Александър Стоянов

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 29.09.2016

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Сайт на журнала:

www.remilitari.wordpress.com

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

<https://www.facebook.com/deremilitari>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

ISSN 2367-9476

Журналят се издава с подкрепата на медийната платформа

[КлинКлин.](#)

АВТОРИТЕ

Руслан Трад

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВнР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

Александър Стоянов

Историк и журналист, *magister cum laude* и настоящ докторант от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

ПОСТСЪВЕТСКИТЕ ЗАМРАЗЕНИ КОНФЛИКТИ

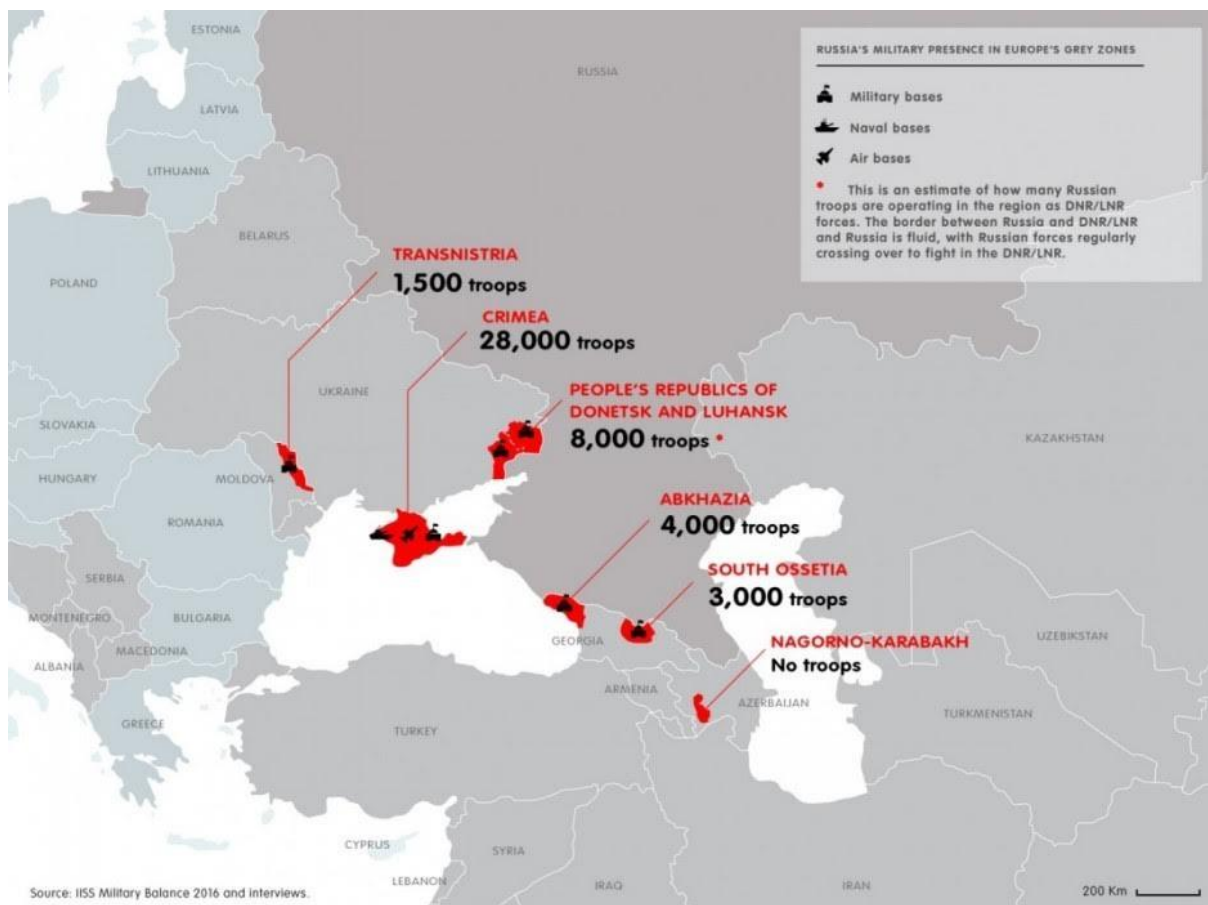
Венцислав Божев е политолог и експерт в областта на международните отношения с богат опит в анализа на европейските политически процеси, както и на динамиката на отношенията в Близкия изток и постсъветското пространство. Автор на множество материали и академични текстове по въпросната тематика. Участник в международни изследователски проекти и теренни проучвания в Близкия изток.

Понятието „замразен конфликт“

В областта на международните отношения терминът замразен конфликт се използва за означаването на ситуация, при която определен въоръжен конфликт е приключил без видим резултат и при състояние на паритет между участващите страни. Няма политически консенсус или мирно споразумение, които да доведат до разрешаване на конфликта, което означава, че той може да бъде подновен във всеки един момент, създавайки среда на регионална несигурност и нестабилност.

Най-често се случва замразените конфликти да бъдат свързани със спорни територии между две или повече страни, когато при наложена промяна на международни граници, новите граници не съвпадат с етническата, религиозната, културната или езикова принадлежност на местното население. Типичен пример е спорът между Индия и Пакистан относно областите Джаму и Кашмир. Когато през 1947 г. двете държави получават независимост от Британската империя, по-голямата част от Джаму и Кашмир остава в рамките на Индия, въпреки че по това време мнозинството население на областта е от мюсюлмани, свързващи себе си с Пакистан. От тогава до днес Индия и Пакистан водят три войни помежду си, както и периодични по-малки конфликти с ниска интензивност, а спорът за Джаму и Кашмир остава неразрешен.

Замразените конфликти като част от външната политика на Русия

Популярен руски анекдот гласи следното: *Коя е сигурната руска граница? Тази, на която и от двете страни има руски войници.* Но за няколко държави от Източна Европа тази шега не изглежда толкова смешна.

След разпада на СССР през 1991 г. в рамките на постсъветското пространство избухват множество въоръжени конфликти, а Русия има активно участие във всички тях. Не само това, но в следствие на намесата на Москва, големи области от териториите на Украйна, Молдова и Грузия обявяват независимост, а отцепническите републики приемат руски войски на своя територия. В тези републики Русия повече или по-малко упражнява контрол на различни нива чрез политическа, административна, финансова или военна подкрепа.

Абхазия и Южна Осетия, Крим, Донбас, Нагорни-Карабах и Приднестровие.

Повечето от тези имена може да не говорят почти нищо за широката публика, но в същност представляват важна част от политиката на Русия спрямо „близката чужбина“.

Москва активно използва тези бунтовнически региони като стратегически лостове за оказване на натиск и контрол върху своите съседи. Чрез поддържането в „замразено състояние“ на неразрешените конфликти в Украйна, Молдова, Грузия, Армения и Азербайджан, Русия цели да задържи съседите си в рамките на своята сфера на влияние, както и да ги лиши от възможност за развитие и реформи. Дори и в Нагорни-Карабах, където няма стационарни руски войници, противопоставянето между Армения и Азербайджан позволява на Кремъл да упражнява контрол върху региона. Самата несигурност и нестабилност са източник на влияние за Русия.

Вместо да бъдат заети с реформи и развитие, засегнатите държави трябва да отделят ценни ресурси и внимание за да се справят с всички политически, икономически и емоционални проблеми, свързани с един териториален конфликт. В подобна среда се развиват корупция, организирана престъпност, несигурност и разделение на обществото. Проблеми, които биха поставили в невъзможна ситуация всяко едно реформистко настроено правителство, а заплахата от поредна руска военна интервенция допълнително утежнява обстоятелствата конкретно в Тбилиси и Киев. В крайна сметка за Русия е значително по-лесно да упражнява контрол върху икономически слаби, разединени, зависими и териториално дезинтегрирани държави.

В тази връзка от особена важност за Кремъл е и използването на корупцията и поддържането на организираната престъпност, които процъфтяват във всички отцепнически региони.

Така е в Донбас, където местната организирана престъпност надгражда върху корупционната основа характеризираща до голяма степен политическата среда на Украйна в периода след 1991 г. Както отбелязва експертът в областта на транснационалната престъпност и международните отношения Марк Галеоти, метастазирането на организираната престъпност е основна характеристика, на това което би могло да бъде наречено „пара милитаризация“ на Източна Украйна.¹ Същото се отнася и за Приднестровието, Абхазия и Южна Осетия,

¹ <http://www.vice.com/read/how-the-invasion-of-ukraine-is-shaking-up-the-global-crime-scene-1106> Според Галеоти в разгара на боевете в Източна Украйна, голяма част „самоорганизираните“ милиции всъщност са съставени от местни престъпници.

които от своя страна са огнища за престъпност от всякакъв вид, покровителствана от политически елити, верни на Москва. В крайна сметка дори настоящият премиер на Крим Сергей Аксионов, от години е обвиняван за връзки с подземния свят и по-специално с криминалната групировка „Салем“.²

Преди всичко, страховете на Кремъл и по-специално на президента Владимир Путин, са свързани с възможността за развитие на демократични управления по руските граници. Управления, които да бъдат алтернатива на руския авторитарен модел. За да бъдат избегнати подобни алтернативи по периферията, които лесно биха могли да се разпространят и на територията на федерацията, Путин използва деструктивния сепаратизъм, както и неизменно свързаните с него корупция и организирана престъпност. Финансирането на несменяеми и верни политически елити, както и употребата на взаимно свързани криминални мрежи води до ясно предвидими резултати, които биха били в контраст с непредсказуемата ситуация, която би настъпила за режима на Путин, ако Русия загуби контрола върху своите съседи.

Според проучване на *Freedom House* от 2015 г., Абхазия, Южна Осетия, Приднестровието и Крим се нареждат сред местата в света с най-нисък коефициент на политическа и гражданска свобода.³ Нивото на демокрация и свобода в сепаратистките области, съюзени с Русия, е драстично по-ниско в сравнение с това на държавите, от които искат да се отцепят.

С оглед на тези обстоятелства, не е изненада, че Русия подкрепя всяка една сепаратистка инициатива в постсъветското пространство, която се противопоставя на каквито и да е демократични реформи. Повечето свързани с изявени желания за приобщаване към структурите на НАТО и Европейския Съюз. В този смисъл стратегията на Русия до голяма степен се оказва ефективна. Неразрешените конфликти представляват препятствие за Украйна, Грузия и Молдова по техния път към сближаване с евроатлантическите институции.

Русия поддържа замразените конфликти на различни нива и по различни начини.

В Украйна, Русия наруши международното право чрез анексия на стратегическия полуостров и формалното му интегриране като субект в рамките на федерацията. В Донбас, Москва активно подклажда конфликта, чрез изпращане на „доброволци“ и подкрепя за местните бунтовници. В Грузия, Русия официално е признала за независими държави Абхазия и Южна Осетия и поддържа военни контингенти в двете територии. И докато Южна Осетия е изцяло зависима от

2

https://www.thestar.com/news/world/2014/03/04/meet_goblin_moscows_man_in_crimea.html В криминалните среди Аксионов е познат и с псевдонима „Гоблин“

³ <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/freedom-world-2015#.V-EL4iZEmUI> При скала от 1 до 7, като 1 означава свободен, а 7 – най-лошо от най-лошото, Крим е оценен на 6.5, в контраст с Украйна, която е с коефициент 3, както и Грузия и Молдова. Южна Осетия и Приднестровието са съответно 6.6 и 6, като тенденцията е негативните показатели да се увеличават.

руски инвестиции, то Абхазия има възможност за относителна политическа и икономическа автономия. Русия поддържа военно присъствие под формата на мироопазващ корпус и в Приднестровието. Все пак, географската отдалеченост означава, че бунтовническата република не може да разчита единствено и само на Русия. Случаят с Нагорни-Карабах е малко-различен, тъй като Армения и Азербайджан технически са в състояние на война, а Русия играе ролята на „помирител“.

Абхазия и Южна Осетия

Конфликтите в Абхазия и Южна Осетия са близки и сходни най-вече по един показател: и двете етнически групи на абхазци и осетинци никога не са искали да бъдат част от Грузия. Като отговор на курса към независимост, който поема Грузия в последните години на СССР, първо Абхазия, а малко след това и Южна Осетия, също обявяват своята независимост. И в двата случая конфронтацията с републиканския център в Тбилиси води до война. В случаят с Абхазия (1992-1993), конфликтът е значително по-дълъг и кръвопролитен⁴, докато конфликтът в Южна Осетия (1991-1992 г.) е относително ограничен. Двете войни завършват с примирие, а на територията на бунтовните области са настанени руски мироопазващи сили, които в Южна Осетия работят съвместно с грузински и осетински корпус.

⁴ <https://www.hrw.org/reports/pdfs/g/georgia/georgia953.pdf> Във войната от 1992-1993 г. активно участие на страната на сепаратистите вземат множество руски наемници, както и казашки доброволци.

През следващите години напрежението между враждуващите страни прогресивно расте паралелно с руското влияние в двете бунтовни области. През август 2008 г. след поредица провокации между осетински сепаратисти и грузински военни, властите в Тбилиси стартират широкомащабна офанзива с цел „възстановяване на конституционния ред“⁵. Целта е бързо овладяване на регионалната столица Цхинвали, както и блокиране на тунела Роки, което би попречило на Русия да изпрати сухопътни подкрепления на сепаратистите. Въпреки атаката на грузинците, осетинските сепаратисти заедно с руските миротворци удържат града достатъчно дълго, което дава възможност на руснаците да изпратят необходимата помощ.

Два дни след началото на боевете за Цхинвали, бунтовниците в Абхазия решават да се възползват от откритата се възможност и отварят втори фронт като атакуват грузинската армия, стационарирана в долината Кодори по границата с Русия. Двата конфликта се разгръщат в широкомащабна война след намесата на Руската федерация и нейните 58-а полева армия и 4-а въздушна армия.

След 5 дни боеве, руснаците установяват пълен контрол над Цхинвали, изтласкват напълно грузинците от Абхазия и Южна Осетия и до голяма степен унищожават грузинската военна инфраструктура чрез въздушни бомбардировки дълбоко в територията на Грузия.

Бомбардирани са столицата Тбилиси, както и градовете Гори, Зугдиди и Сенаки, а ключовото пристанище Поти е окупирано от Черноморския флот.

Един от резултатите от петдневната война между Русия и Грузия, е разполагането на руски военни корпуси в Абхазия и Южна Осетия, както и признаването на териториите за суверенни държави. Освен от Русия, Абхазия и Южна Осетия са признати още от Венецуела, Никарагуа и Науру. Европейският Съюз и Западът като цяло все още възприемат териториите за интегрална част от Грузия.

От октомври 2008 г. на територията на Грузия действа цивилна миротворческа мисия на ЕС (EUMM), която извършва денонощни патрули по границата с бунтовните области. Абхазия и Южна Осетия отказват достъп на мисията до своята територия.

До настоящия момент, всички опити за разрешаване на конфликта чрез посредничество на ООН, ЕС и ОССЕ са напълно безплодни. Грузия и Русия остават твърде далеч една от друга в становищата си относно бъдещето на суверенния статут и границите на Грузия. В същото време Русия продължава курса към интеграция с Абхазия и Южна Осетия.

През 2015 г. влиза в сила договор за стратегическо партньорство между Абхазия и Русия, а по-рано тази година Москва подписа и споразумение за интеграция и

⁵ <http://www.civil.ge/eng/article.php?id=18941>

сътрудничество с Южна Осетия. Съществуват и планове за провеждане на референдум за присъединяване на Южна Осетия към територията на Русия. Единственият дебат по този въпрос в осетинското общество е дали областта да бъде обединена със Северна Осетия със столица Владикавказ или да бъде запазена известна автономия чрез създаване на нов федерален субект в рамките на федерацията.

Все пак, за момента анексиране на Южна Осетия или Абхазия не стои на дневен ред за Москва.

Поглъщането на някоя от двете области по примера на Крим би довело единствено до нови санкции от страна на САЩ и ЕС и то в момент, когато Русия се намира в икономическа криза, а на преден план стоят далеч по-важните приоритети свързани със ситуацията в Близкия изток и кризата в Украйна. Освен това, съществуването на Абхазия и Южна Осетия като два неразрешени казуса носи много повече ползи за Кремъл във вид на лостове за регионално влияние, от колкото една евентуална анексия

ИЗТОЧНА УКРАИНА

Към настоящия момент, може би е малко странно ситуацията в Източна Украйна да бъде наричана замразен конфликт, но при липсата на перспективи за неговото разрешаване, възможността да се превърне в такъв е твърде голяма.

Като резултат от Украинската революция от 2014 г. и нейните последствия, в началото на март същата година в исторически и културно обвързаните с Русия

области на Източна и Южна Украйна, в се организират масови проруски демонстрации и протести, отхвърлящи новото правителство Киев.

В областите Крим, Донецк, Луганск, Харков и Одеса само за няколко седмици тези протести се превръщат в открито сепаратистки движения, подкрепени от Русия. Дори нещо повече – след провеждането на противоконституционен референдум, Кримска област се отцепва от Украйна и обявява независимост, а Русия де факто започва подготовка за анексия на полуострова.

В периода 27-29 февруари, тежковъоръжени бойни групи без опознавателни знаци, овладяват без съпротива всички ключови административни сгради в Крим. По същото време, кримският парламент гласува обявяването на независимост и назначава Сергей Аксионов за премиер на новата република. В следващия месец Крим и Русия в сътрудничество, извършват всички необходими процедури за присъединяването на полуострова към територията на Русия. Анексията е нормативно официализирана на 18 март чрез договор за присъединяване.

Анексията на п-в Крим от страна на Русия може да бъде считана за грубо нарушение на международното право. Актът е в пълен разрез с Будапещкият меморандум от 1994 г., чрез който Русия изрично поема ангажимент за съхраняване на целостта и интегритета на суверенната държава Украйна в сътрудничество с Великобритания, Франция, Китай и САЩ.⁶

Малко след анексията на Крим, неофициално е оказана подкрепа и за обявилите независимост Донецка и Луганска републики.

Въпреки, че от Кремъл отричат каквато и да е намеса, освен хуманитарна такава, бързо става ясно, че двете републики трудно биха действали самостоятелно и автономно без активно сътрудничество с Руската държава.

Отговорът на украинското правителство срещу източноукраинския сепаратизъм, е стартирането на „антитерористична операция“, която в последствие се разраства в практическа гражданска война.

Слабата и нереформирана украинска армия, разчитаща предимно на доброволчески и самоорганизирани отряди, сред които е и противоречивият

⁶https://www.msz.gov.pl/en/p/wiedienobwe_at_s_en/news/memorandum_on_security_assurances_in_connection_with_ukraine_s_accession_to_the_treaty_on_the_npt?printMode=true

батальон „Азов“, не успява да се справи със сепаратистите. На практика, правителството в Киев, което освен всичко друго се намира и на прага на икономически колапс, просто няма ресурса за да овладее и възвърне отцепилите се райони в Източна Украйна. По този начин динамичният и особено кървав военен конфликт постепенно се превръща в слабо интензивен замразен конфликт.

Към настоящия момент, кризата в Източна Украйна е все още неразрешена. Според данни на ОССЕ, и без това крехкото примирие между враждуващите страни непрекъснато бива нарушавано⁷, а нерегламентирани конвои с оръжия и гориво регулярно навлизат в Източна Украйна през руската граница.⁸

В крайна сметка, бъдещето на региона тепърва ще бъде решавано във Вашингтон, Брюксел, Париж, Берлин и Москва. В тази логика най-логичният път за развитие на конфликта е задържането му в моментното замразено състояние. Двете сепаратистки републики ще продължат да заздравяват икономическите, политическите, институционалните и военните си връзки с Москва, докато останалата част на Украйна ще премине през процес на реформи. В тази логика голяма част от европейските и американските икономически санкции срещу Русия ще останат в сила, а статусът на Крим ще бъде оставен непроменен като гаранция, че Москва няма да има претенции към други части от Източна Украйна.

При това положение, украинското правителство неофициално ще се примири със загубата на Крим и вероятно и на Донецк, и Луганск, но ще има възможност да се концентрира върху икономическото си възстановяване, без обаче да има възможност да изгради устойчиви връзки с ЕС.

⁷ <http://www.osce.org/ukraine-smm/230206>

⁸ <http://carnegieendowment.org/2016/04/28/ukraine-reform-monitor-april-2016-pub-63486>

НАГОРНИ КАРАБАХ

Нагорни Карабах е относително малък анклав, заобиколен от територията на Азербайджан, който се намира под ефективния контрол на правителството на самопровъзгласилата се Република Нагорни Карабах.

След колапса на царска Русия, въпросната територия става причина за няколко военни конфликта между арменци и азери в периода 1918 – 1920 г. Година по-късно Нагорни Карабах е овладян от болшевиките, а предимно населената с етнически арменци територия е поставена като автономна област под контрола на Баку в рамките на Азербайджанската Съветска Социалистическа Република.

Твърдото комунистическо управление успява да задуши етническия конфликт за няколко десетилетия, но с приближаването на разпада на СССР, напрежението прогресивно започва да се покачва.

През 1988 г. в Нагорни Карабах избухват сериозни междуетнически сблъсъци като резултат от решението на местното управление (подкрепено и поощрено от Ереван) да присъедини територията към Армения. Москва категорично отхвърля решението на местната власт и изпраща армията да потуши сблъсъците и възстанови реда.

Борбата за Нагорни Карабах ескалира след като Армения и Азербайджан обявяват своята независимост от СССР през 1991 г. В началото на 1992 г. двете

държави вече са в състояние на война помежду си, като конфликтът се характеризира с изключителна жестокост и непрекъснати нарушения на законите на войната⁹. До края на войната през 1994 г. повече от 850 000 азери са принудени да напуснат домовете си в Нагорни Карабах и Армения, докато арменските бежанци в обратна посока са почти 400 000.¹⁰

Въпреки няколко инициативи на ОССЕ и ООН за спиране на огъня, в крайна сметка Русия се оказва факторът, който довежда конфликта до примирие и временна деескалация. Така е и през следващите години до днес, като Русия и в момента е основният медиатор в конфликта. Въпреки, че заедно със САЩ и Франция, руснаците председателстват Минската група на ОССЕ, натоварена със задачата да намери мирно решение за Армения и Азербайджан, повече от ясно е, че Русия има доминантната роля в целия процес.

Все пак, твърде спорен е въпроса дали Москва има интерес от разрешаване на спора, тъй като текущата ситуация, при която Нагорни Карабах е с неизяснен статут¹¹, до голяма степен устройва Русия.

Самият конфликт предоставя на президента Путин най-добрия лост за влияние, на който той може да се надява в тази част на Кавказ. И за да остане статуквото непроменено, Кремъл цели запазването на пълен паритет между икономически силния Азербайджан и бедната Армения. Това става по два начина.

На първо място, Армения е издигната до статус на стратегически партньор за Русия. Двете държави членуват заедно в Организацията на договора за колективна сигурност (ОДКС), което заедно с двете руски военни бази в Армения, гарантира солидно ниво на защита за Ереван. Въпреки, че въпросният договор не обхваща Нагорни Карабах, все пак територията може да извлича индиректни ползи, получавайки евтино въоръжение чрез Армения.

Освен в ОДКС, Русия и Армения членуват заедно и в Евразийския икономически съюз. И тук, Нагорни Карабах извлича индиректна икономическа полза, посредством достъп до евразийските пазари, отново чрез Ереван.

Разбира се, Русия играе важна роля в конфликта и чрез продажби на оръжие и на двете страни. Последната сделка

⁹ През февруари 1992 г. арменската армия извършва най-голямото клане във войната край град Ходжали, при което са избити 161 цивилни азери.

¹⁰ <http://www.unhcr.org/publications/refugeemag/3b5583fd4/unhcr-publication-cis-conference-displacement-cis-conflicts-caucasus.html?query=nagorno%20karabakh>

Азербайджан е сред държавите с най-висок процент бежанци и вътрешноразселени на глава от населението.

¹¹ Република Нагорни Карабах е призната единствено и само от Армения като всички политически и икономически контакти с останалия свят се извършват чрез Ереван.

между Баку и Москва е от 2013 г. на стойност 4 млрд. долара¹² - доста повече от колкото Армения може да си позволи¹³.

Чрез въоръжаване на двете враждуващи страни, практически Русия ги поставя в зависимо положение, което от своя страна дава възможност за упражняване на контрол върху баланса на силите в региона.

ПРИДНЕСТРОВИЕ

Приднестровският конфликт от 1992 г. е поредният зародил се като следствие на късогледата политика на СССР по отношение на различните етноси в съюза.

До 1940 г. Приднестровието е част от Румъния като населението е доминантно румънско. След Втората световна война, областта минава под контрола

¹² <http://www.bloomberg.com/news/articles/2013-08-13/azeri-russian-arms-trade-4-billion-amid-tension-with-armenia>

¹³ <https://themoscowtimes.com/articles/russia-with-turkey-in-mind-announces-big-weapons-deal-with-armenia-51940> Тази година Армения закупи руско въоръжение на стойност „само“ 200 млн. долара

последователно на Украинската ССР, а след това и на Молдовската ССР. При последното прехвърляне, към Приднестровието е придаден и Днестърският регион, населен предимно с руско говорящо население. По този начин драстично е променен етническият баланс на популацията в Молдова и са посадени семената на бъдещия конфликт.

В края на 1980-те години, националистическа вълна обхваща молдовското общество. Всички действия на правителството сочат за скорошно обявяване на независимост и дори обединение с Румъния.

Това притеснява властите в Приднестровието, които смятат, че в една бъдеща държава, доминирана изцяло от румънци, етническите руснаци и украинци, биха загубили своите права.

По този начин, вдъхновена от руски национализъм и страхът от румънска анексия, малката индустриализирана ивица земя между Украйна и Молдова обявява независимост под името Приднестровска Молдовска Република.

Разбира се, това води до открит конфликт с Кишинев, който прераства до военни сблъсъци между молдовската армия и сепаратистите, подкрепени от 14-та съветска армия. Войната приключва за 4 месеца без успех за Молдова, а двете страни се съгласяват на примирие, договорено с посредничеството на Русия. То включва създаването на съвместна контролна комисия, както и установяването на руски, молдовски и приднестровски мироопазващи сили.

Вече 25 г. Приднестровието не е признато от нито една държава. Дори Русия.

Това не пречи, разбира се, Русия да бъде по-големият брат във всяко едно отношение, а приднестровците да виждат своя покровител като единствен гарант за тяхната сигурност и просперитет. За това помага и руската пропаганда, както и все още действащата съветска образователна система. Младото поколение израснало в годините след разпада на СССР и обучено по идеалите и стандартите, характерни за комунистическата епоха, естествено търси път към Русия. Липсата на перспективи кара младите приднестровци да имигрират масово в посока Русия, търсейки работа и препитание там.

Но няма как и да бъде иначе.

Икономиката на Приднестровието е в непрекъсната криза, а банковият сектор е слабо интегриран в международната икономическа система, правейки международните разплащания почти невъзможни. Местните банки на практика са клонове на руски финансови институции. Възможностите за развитие на частен бизнес са изключително ограничени.

Почти всичко, което не е държавна собственост, е собственост на компанията Шериф. Тя е създадена през 1993 г. от настоящите мултимилионери и бивши служители на тайните служби, Виктор Гушан и Иля Казмали.

Практически Шериф е тотален монополист в частния сектор, отговаряйки за верига бензиностанции и супермаркети, телевизионен канал, мобилен оператор, фабрики за храна и алкохол, хотели, внос на автомобили, както и за футболен клуб със стадион на стойност няколко стотин милиона евро.

Разбира се работата на Гушан и Казмали не се ограничава само до тези дейности. Тяхната фирма е активен участник и на политическото поле, подкрепяйки повече от активно бившия президент Игор Смирнов, който управлява Приднестровието в периода 1991 – 2011 г. По този начин кръгът се затваря. По добре познатата и у нас схема, няколко олигарси преливат икономическата власт в политическа такава и обратно.¹⁴ Валутата при тези отношения разбира се е рубли, по възможност руски, защото приднестровските се котират трудно дори в столицата Тираспол.

Отношенията между сегашния президент Евгений Шевчук и Шериф са обтегнати.

Законодателният клон на властта доминиран от партия Обновление, е подкрепен от Шериф, докато Шевчук е глава на изпълнителната власт. И въпреки конфликта за власт, все пак двете страни са постигнали консенсус по едно един въпрос: Русия е единственият възможен гарант на сигурността в региона, а политическата цел може да бъде само една – близки отношения с големия брат.

Картите са избрани от автора на статията и не са изработени от журнала De Re Militari.

¹⁴ http://www.kommersant.com/p705753/r_1/The_Old_Guard_Wins_in_Transdnistria/ В замяна на подкрепа на правителствените политики, Шериф получава множество облаги, сред които намалени такси и импортни тарифи, осигурени от тогавашния шеф на митническата администрация, Владимир Смирнов - син на Игор Смирнов.

[illegible]

През последната седмица про-правителствените сили започнаха пълномощаба офанзива към град Алепо, включително с въздушни удари. С над 80 удара на ден, жертвите сред цивилното население в държаните от бунтовници квартали и райони в Алепо, достигнаха 310 души само за периода 24-25 септември.

В тези сражения, медицинските работници и лекари са сред най-тежко пострадалите.

За последните 9 дни, въздушни атаки и обстрел по земя раниха над 1300 души. Според Сирийската гражданска защита, броят на убитите и ранените може би е по-голям, тъй като има тела под руините на сринати сгради.

Въздушните удари на сирийските правителствени сили и техните руски съюзници започнаха с нова интензивност на 19 септември, след като сирийската армия едностранно обяви постигнатото между Русия и САЩ примирие за неуспешно и го прекрати. Особено засилени бяха въздушните удари на 23 септември, когато официално сирийската армия обяви началото на офанзива срещу източните райони на Алепо, където са съсредоточени бунтовническите сили.

Ранените са толкова много, че местните болници и мобилни медицински центрове не могат да смогнат с персонал и медикаменти.

Около 30 медицински служители в момента обслужват 250 000 души в блокираните източни райони на Алепо, но само половината от тях имат медицинско образование – останалите са доброволци и студенти, които не са успели да завършат обучението си заради войната.

Опозиционни медии съобщиха за въздушни удари в на-малко седем квартала на Алепо до късно вечерта на 28 септември. При една от бомбардировките, руски удар убива 6 души, чакащи пред пекарна за хляб в квартал ал Маади. Ден по-рано, на 27 септември, въздушен удар поразява квартал ал Шаар, убивайки 24 души.

Световната здравна организация предупреди за незабавно установяване на хуманитарни линии за евакуация на ранените в Източно Алепо, които по предварителни данни са над 600 към 29 септември.

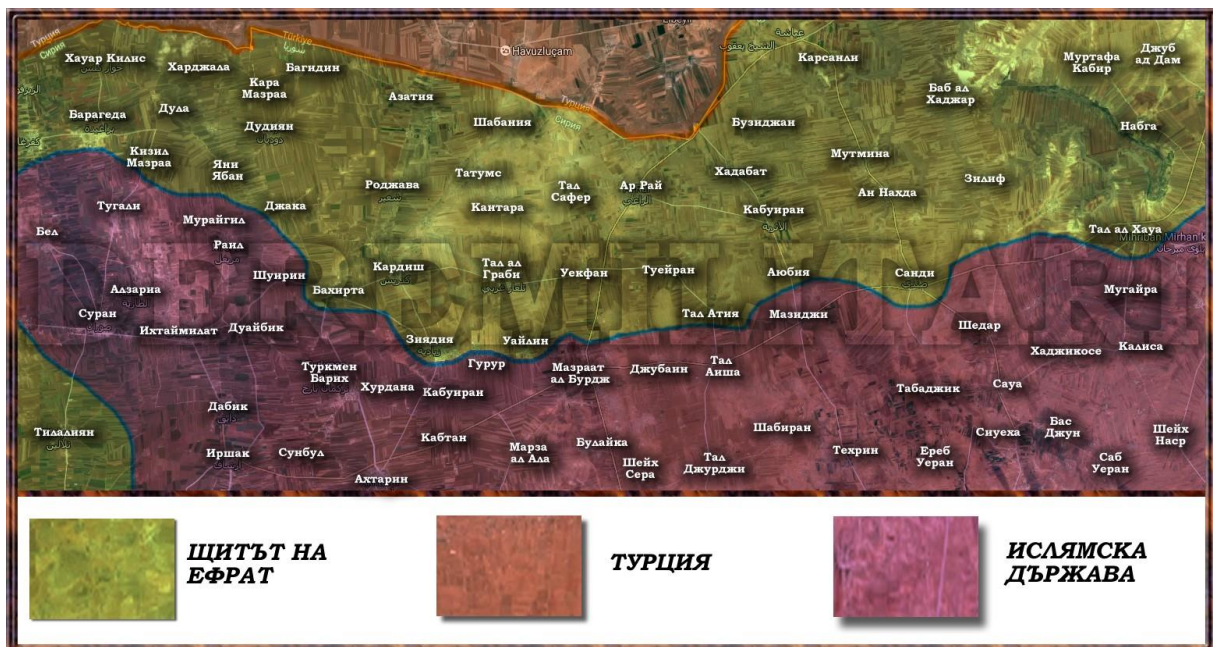
В самия град Алепо само 7 от 26 болници продължават да работят и не са напълно унищожени. След 28 септември, броят им намаля на 6, след като една беше частично разрушена от въздушни удари.

На 28 септември беше ударена болницата M10, която е извън строй, както и полевата болница M2, която беше поразена от снаряд. Малко по-късно, руската агенция ТАСС съобщи, че 9 зони под правителствен контрол за атакувани от бунтовнически отряди.

През изминалата седмица, в Сирия имаше няколко особено активни фронтови линии, за които споделяме карти, показващи развитието по тях: Ар Рай, Халеб (Алепо) и провинция Хама.

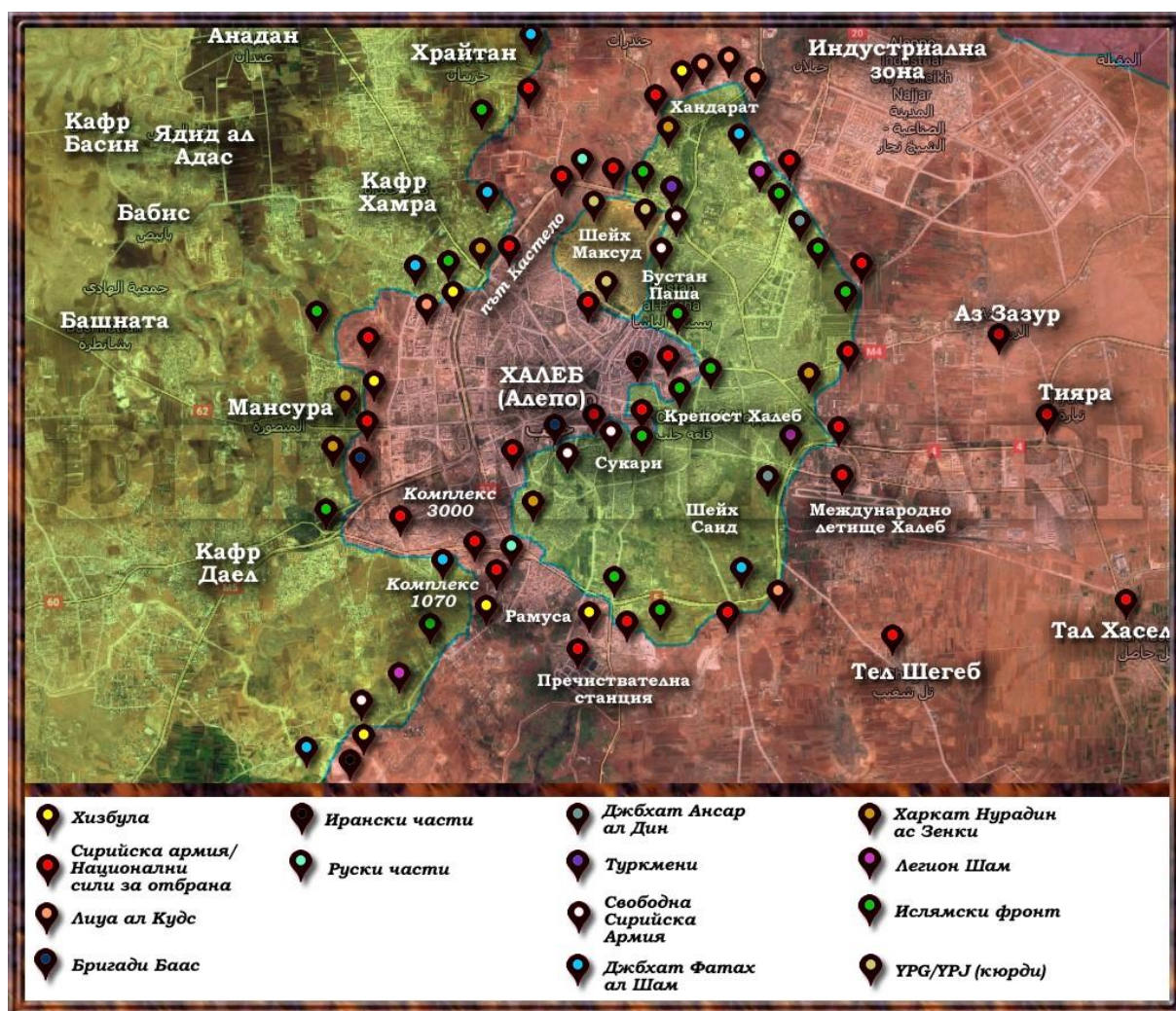
И трите фронтови линии са особено важни за динамиката на войната в Сирия.

Фронт при Ар Рай

Натиснете картата, за да видите по-голям размер на изображението.

Фронт при Алепо

Натиснете картата, за да видите по-голям размер на изображението.

Фронт при Хама

Натиснете картата, за да видите по-голям размер на изображението.

ОБОБЩЕНИЕ: ЙЕМЕН И СОМАЛИЯ

Натиснете картата, за да видите по-голям размер на изображението.

Силите, лоялни на йеменския президент Абду Раббу Мансур Хади обявиха началото на нова фаза във военните операции в Северен Йемен, която започна на 28 септември.

Новата фаза на военни операции ще цели обединяване на фронтовете в северните райони на Йемен, като се стартира обща операция от Мариб, ал Джауф и Санаа.

Първата и най-главна задача на операцията е връщане на правителствения контрол в останалите райони на провинциите ал Джауф, Мариб, Санаа, Шабуа, Саада и Амран, които сега се контролират от силите на бунтовниците хути и подкрепилите ги лоялисти на сваления в Арабската пролет президент Али Салех.

Силите на Хади искат да прекъснат снабдителните линии на хутите и Салех в Амран, Хаджа и Санаа. Тези операции най-вероятно ще са предвестник на атака върху столицата Санаа, която остава под контрола на бунтовниците, които влязоха в града през 2014 година.

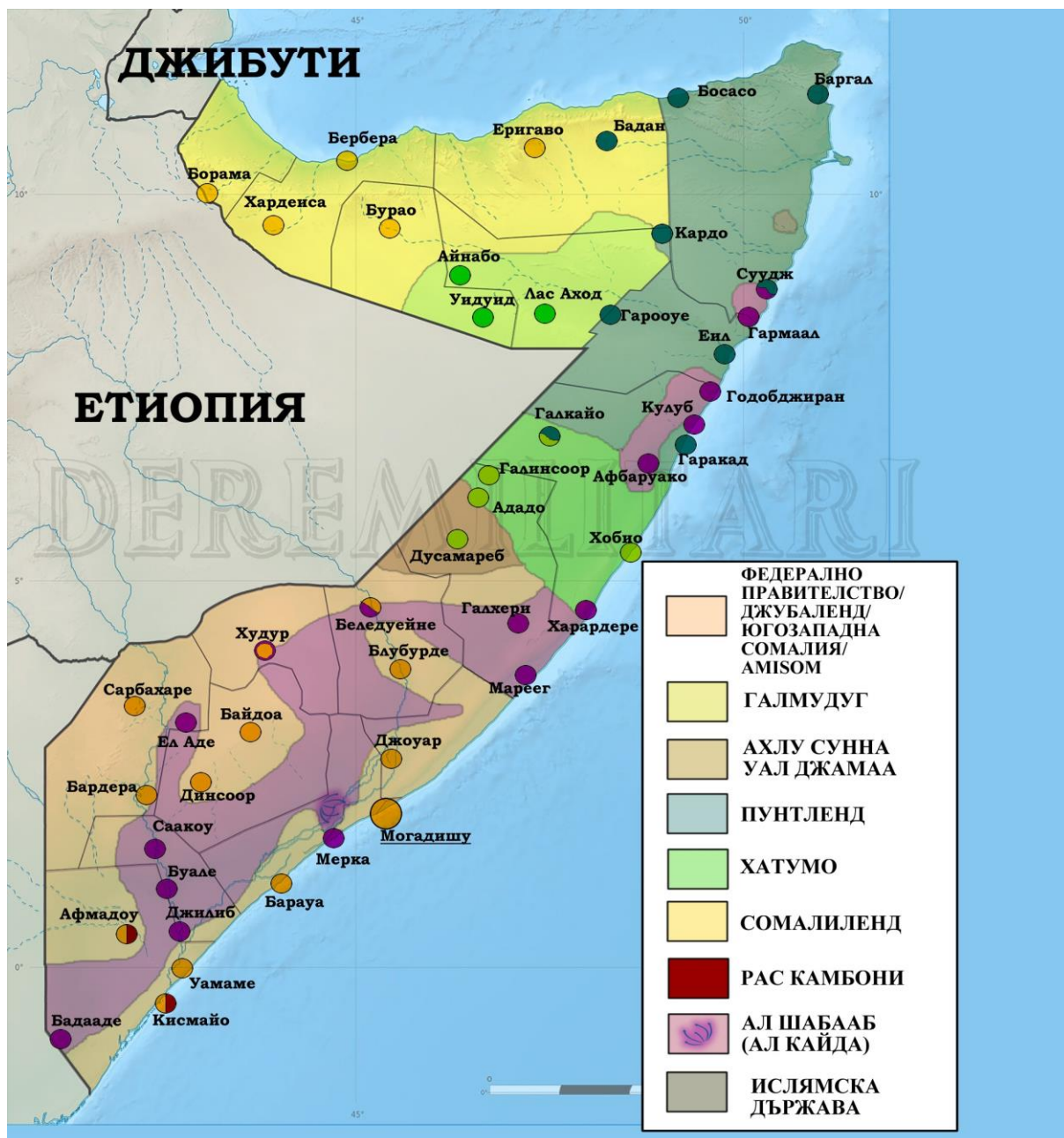
В същото време, лидерът на Южното движение, сепаратистко движение в Южен Йемен, Абдул Рахман ал Уали, заяви, че идва времето за южна независимост и условията са добри за това, като призова поддръжниците да застанат за независимостта.

Той допълни, че правителството на Хади използва Юга като политически инструмент. Силите на Южната съпротива спряха празненствата за 54-та годишнина на 26 септември в главния южен град, Аден. Денят отбелязва формацията на Йеменската арабска република в Северен Йемен, която остава отделена от Южен Йемен до 1990 година. Премиерът Ахмад Убайд бин Дахир е трябвало да присъства на празненствата. Силите за сигурност „Хизам“, спонсирани от Обединените арабски емирства за антитерористични операции в Южен Йемен, отрекоха обвиненията, че седят зад прекратяването на празненствата. Местни журналисти и активисти споделиха изображения от милиции, държащи флагове на Южен Йемен, да патрулират по улиците на Аден между 26 и 28 септември.

На 25 септември пък, силите на Хади и съюзническите му сили, се сражаваха с хутите по линията между Таиз и Лахидж в Южен Йемен. Правителствените сили завзеха позиции в ал Шурайджа.

Саудитската коалицията срещу йеменските бунтовници също извърши операции.

Поразени бяха цели на 28 септември, държани от хутите и съюзниците им от силите на Салех. Въздушните удари удариха военен лагер и икономически център източно от град Санаа. Хеликоптери са отблъснали атака на хутите по границата със Саудитска Арабия на 27 септември.

Натиснете картата, за да видите по-голям размер на изображението.

В Африка, американските сили в Африка (USAFRICOM) потвърдиха, че американски въздушен удар е убил 4 членове на Ал Шабааб в Каба, в близост до Кисмая на 26 септември. Американците заявиха, че атаката е извършена след нападение на Ал Шабааб върху сомалийската национална армия и техните американски съветници.

Неидентифицирани въздушни удари убиха 14 души от силите за сигурност на щата Галмудуг на 28 септември. Официални лица обвиниха за атаката

Пунтланд. Галмудуг заяви, че разузнаването на Пунтланд погрешно е сметнало силите му за бойци на Ал Шабааб.

В същото време, сили на Ал Шабааб убиха известен сомалийски журналист в Якшид, Могадишу на 27 септември. Въоръжени мъже на мотори са застреляли Абдулазиз Али Хаджи. По него са изстреляни пет куршума.

Представителя на ООН за Сомалия пък изрази тревога за повтарящите се отлагания на изборите в Сомалия. Майкъл Кийтинг предупреди, че последните забавяния могат да доведат до манипулация или липса на желание за провеждане на изборите. Сомалийски официални лица дадоха нови дати за парламентарните и президентски избори, съответно на 23 октомври и 30 октомври, позовавайки се на проблеми със сигурността и несъгласие между лидерите на общностите.

СИТУАЦИЯТА В ИРАК

Натиснете картата, за да видите по-голям размер на изображението.

САЩ ще изпратят повече сили в Ирак. Те ще заминат в посока Мосул, който все още е държан от Ислямска държава. Засега се знае, че броят на новите части ще е 615, като добавени към вече съществуващите на терен, броят на американските сили, съветници и обучители ще нарасне на 6000.

Повечето от новите попълнения ще отидат във военната база Ал Асад, разположена северозападно от град Рамади в провинция Анбар, където САЩ вече поддържат контингент от няколко стотин души.

В същата баща иракските сили са обучавани да работят с ракетни системи M142 (HIMARS), които могат да нанасят удар от дълго разстояние.

Администрацията на Обама постепенно увеличаваше силите на терен в Ирак, като знак, че разгръща операциите си срещу Ислямска държава, а също и, че иракската армия продължава да изпитва вътрешни проблеми.

Битката за Мосул се очаква да започне следващия месец, в началото на октомври. Но се очаква и да не бъде никак лека. Бойците на Ислямска държава имаха дълго време, за да установят защитни съоръжения, както и да оставят подкрепления. Смята се, че в рамките на Мосул има близо 10 000 бойци на групировката. Също така, градът все още има над 1 милион души население.

Вътрешните дразги в иракските сили продължават и поради това американските части служат като посредник между отделните фракции – сунити, шиитски милиции, про-ирански групи, правителствени сили и кюрдски части.

Някои от допълнителните сили на САЩ ще бъдат разположени в базата край Каяра, южно от Мосул, която ще служи за важна отправна точка за операцията срещу Мосул.

Операцията в Мосул показва и възможни огромни хуманитарни последици, като ООН заяви по-рано през годината, че 1 милион души могат да бъдат разселени заради сражения.

Иракски официални лица заявиха в сряда, че Ислямска държава са загубили всички петролни полета в Ирак, докато продължават да контролират полета в Сирия.

След като бяха изтласкани от град Ширкат миналата седмица, джихадистите загубиха последните си петролни залежи. Миналият месец, правителствените части завзеха и полетата около Каяра, южно от Мосул.